

Sparlakan.

Chr. Olsson, f. 1848, Ösmarp, säger: Min far var nämndeman, så att mina föräldrar hade efter den tiden ett snyggt hem. Men jag härde aldrig om tales "sparlakan." Jag vet egentligen inte vad som menas med det, men menar det här jag hört.

Fru Karna Rosengren, f. i Skurup, 1863 säger:

Jag förstår icke vad "sparlakan" är, och att jag är kontrväverska. Jag tror det är det översta lakanet i en säng, för att spara dynan.

Enkefru Maria Berg, f. i Ronneby, Blekinge 1869 säger: "Sparlakan" är det som hänger omkring en säng, icke sängomhäng. Sängen stod i en tvöna, tvåmanssäng för far och mor, d. v. s. de främögaste hade omhäng kring sängen. Tvåador. 3 reador vid framsidan och två vid gaveln. Men slog en en målad rulle på loftet och i denna insattes

två ⁱⁿskrivade krokar. Likaså i gaveln.
Nu hade man en brädd i dessa krokar. Men
hade kringar med klämmor. Nu fästades lakan
efter lakan, således 3. Dessa kunde nu både ut-
dragas och skjutas ihop. Det var rent linneväv,
i detta hade man invävt mönster av görgat ull-
garn, stjärnor, delkullor m. fl. mönster. När
man skulle lägga sig drags spårkanten åt si-
dan, och sedan man lagt sig drags det för säng-
en, så att ingen kunde se de liggande. Öppan-
kring, sidan och gaveln, var en bred remsa
med knutna nedhängande fransar utanpå
lakanet och fästades fri ribban i det att man
satte små öglor i små krokar. Detta var icke
sörligt. Denna remsa kallades: "kappan".
Det var endast för far och mor, om de voro för-
mögna. De fattiga hade icke sparlakan.

Jag såg ingen dansk på Bornholm 1880, som hade detta anhäng av himne. Det var kulört tyg, såsom förklädesrandning och i mörka färger. Ej heller hade danska bönder en kappa omkring översidan. Huruvida detta är sparlåkan, får folkminnesforskaren själv avgöra, men hvilket har nog inte förekommit i Skåne.

Sängband.

Slippt. farbror: Jöns Olsson Lemnart, f. i Stenby, Benestads socken 1820, soldat i Hågestad 1840-1890. 1870 hade han sängband över sängen och troligt är att det såhitt dör sedan 1858. Man borra ett hål i en träpinne, så lång som handen var bred, något längre. Genom detta sette man ett tunnt rep. I loftet huck man med ett "voitt" = vrickbor, borrat ett hål

i loftbrädan för de ledda krampränder, var-
dera. Drev krampan genom loftbrädan och
klinkade ändarne upp på loftet. Nu band
man repen tillsammans med ett såcha band
nere, så att ett triangelformigt hål uppstod.
Nu stack man ena ändar genom krampan
och splitsade repändarne samman och vred
repn om varandra. Nu hiller en repet i den
na form och en annan surrar kring repet
hårt en kulört tygremsa och binder fast den.
Nu sveper man en remse omkring handtaget,
och en remsa å vardera sidan i triangeln.
Detta är början. Nu sveper man en tygremsa ändå
grannare omkring handtaget och syr det fast.
Nu fäster man på triangelns sidor västra lappar
liksom garnering nedre stoch så fortsättes till
loftet. Både triangelns sidor öro garnerade och

bandet likaså. Genom att garneringene hade
allihw görger, gav det bandet ett vackert ut-
seende, men stuporna voro lige, så att ban-
det var omkring en aln långt. Detta var det
vackraste sångband jag sett. Ole Nilsson
från Kläggeröd, Slumminge, sochen, f. 1842. Kvinnan
anledsist för ett par år sen. Där var högt
till loftet, att det sångbandet var nog en
meter långt, men knappast så fint arbete
som det förra. Elne Bergström, Slumminge,
f. i Blåntorp 1867, säger: min mormor fick
av Grevinnan på Svöckeborg ett kasserat sång-
band. Det hade flera lag små nedhängande
doosar av sapirogarn och var ovanligt
vackert. Dessa banden voro icke sällsynta
i äldre tider, men de hette icke: "sånghjälgare",
de hette: "sänga hand."

Förning.

En Maria Larsson, nu boende i Skurusjö, f. i
S:t Olof 1871, berättar: I S:t Olof hade de för-
måga hönser på 1870 talet och tidigare en
särskild förningskorg. Den var stor som
en mjölkkrug av halm, men med en stor
greppenti. I denna placerades allt näjligt.
Man brukar där taga ett fat risgrüt med
på ett tenfat, i denna var inlagd = inkokad
russin, ett par höns, och en smörkaff och
en tort, förutom andra småkakor. Denna
kunde endast användas då man var kövande.
Spettkaka placerades även i korgen. En
gammal kvinna i S:t Olof var särskilt
upptagen med sådana berättelser. Som
hon sag jag detta och det. Stekar stekes i lekugnen.
Uppt. 1933 av: Bengtström, Skurusjö

Lyfte.

From Anna Thörn, Revlunda, f. i Everlöf 1888,
 lärättar: 1907 då mors mor dö" bodde mine
 föräldrar i Everöd, Torsås socken och mor-
 mor var hos den (sippit. mor.) Jöns Anders
 kvinna i Everöd hade en pojke som var
 blind. Hon kom ned till värt tiggande
 och teckna. Jag kände kvinnan, hon hade
 pojken med. Jag kände också till gammalt
 skräck, och frågade vad hon ville. Hon
 teckna med handen. Jag trodde kvinnan
 blivit vemsinnig. Men så kom mor in och
 kvinnan fråga om hon fick låta den döda
 med sin hand stryka pojkenes ägon. Detta
 tillstoddes: hon sade! Pelle Berg, tag detta
 lyfte med dig i graven, teg och gick. Men om
 det medförde åsattad värkan kan jag inte

3917

37
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8

säga. Vi trodde inte mormor skulle då
den dagen, så att jag stod hos henne då hon
dö. Detta skulle jag inte ha vet gjort, ty hon
hade gjort rätt för mig. Jag gick dagen efter
stora bränneblåsar från kinden. Då förstod
vi varit felet lig. Jag var 19 år gammal.
Jag gick ut och tog den dödas hand och
strök kinden med denna och sade: mor-
mor, tag detta lyte med Er i graven.
Dagen efter doro blisarna borta, men
sedan såg jag icke mormor mer, och icke
titta ner i graven, så att detta hjälpte.

Bolla Berg var född i Högstadi 1831.

Uppt. 1933 av: Bergström, Skarup

3917

Styckjörn.

Fru Elisabet Öststrand, nu boende i Skarup,
född i Örsjö 1858, säger: då jag var liten, hade
min mor ett styckjärn av malm, med
glödglada kullar uti. Men det dröjde icke
länge därefter, då hon köpte ett stäljärn.
En hringresande kom sedan och köpte
malmet i styckjärnet.

Alla hade stekpannor av koppar, in på 1870-talet.
Ogövinna Pipers kök var kopparkittlar och
kopparkattlar av alla storlekar, liggande
klackskurade på hyllor. Men stälstekpannor
fanns där 1870 och en stor liggande järnspis
med stekugn. Fint vittsaker måste inte ha
funnits 1870, ty det jättestod i köket och stälte
vittsaker i en mortel, och sigtade detta på
kåksbordet sedan. På 1880-talet högs hönorna i

Skriv endast på denna sida!

39

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9

Herrstads m.fl. härade att köpa jordsöcker.
Tappsocker köpte horder redan på 1870-talet.
Men fint socker vill, såg jag aldrig före 1880.
Men adelsmän och präster ²⁰⁰⁰ ~~2000~~ allt långt
före horderna. I de socknar där det fanns
egna horder, ²⁰⁰⁰ ~~2000~~ långt före hoveribönderna.
På 1880-talet börja man mer och mer abbo-
nera på tidningar, då upphörde jorder och
veshyttar och allt gick med stormtag
framåt.

Dessa prägelistor har kommit 30 år försent.
På 1890-talet gick hoveribönderna, slögertid-
husmännen slippa ifrån de alidliga hove-
ridagsvisken och gick betala snåret med
penningar.

Uppst. 1933 av: B. M. Skurup

Veshyttar.

Chr. Olsson, min vänster i Skurup, f. 1848, i
 Östra Vimmerby säger: det var inte alla
 Veshyttar som hade hvar tyger. En del
 Veshyttar hade en lada liksom juderna. Man
 kallar dessa för grosshandlare. De hade lada-
 a-som, sådana som fästa träskjöror med
 gula relikor - hästatigt med bägiga kurruden,
 som döngarna köpte och satte på överläd-
 ret på de fringlade fästmansträskorna,
 som man skänkte fastmön, märk: över-
 lädret på träskan var trä, men uttalades
 överlädret, knappar till tröjor och byxor,
 haktor, mönner, kammar, fischknivar, kock-
 skruvar, gula träskjöror "fringlade", gån-
 sande blåskjöror, till mansträskor smala,
 men till kvinsträskor bredare, honskedar,

3917

(byxhångslin) men övergav de berichade selarne,
fickknivar, små hänglåsar, kräsmålar,
gästmannar, nåsdalar, skjörthnappar,
täljknivar, små, som man använde då man
pringla tråshuv och tochet, som skulle ut-
siras, blyerts pummar, träl, leksaker, såsom
små gipsgubbar, åt barn, urmygghar, klocke-
kådjor, fjälekranser åt flicher, kulörter,
limmelåsa torrkärl och järnkärl m.m.

De förra hade en hördad sed tung, att endast
kraftiga drängar kunde ur golvet taga sin
fri sig, men då liden dessa besnyttar
buro var icke så tung. Judarne köpte även
kvinnohuv och kunde för två stora lochar
betala ända till 15 riksdaler, men då skulle
de vara särskilt långa.

Även judarne hade byxhångslin.

Alph. 1933 av: Mon Skurup

Lump-samlare.

I östra Skåne gingo människor omkring med stora säckar och köpte all slags lump. Linnelump var dyrast. Allmänheten hade hört att man tillvärka frapper av linnelump. En lump-samlare Palm i Mjstad, hade grosshandel med lump, dit alla lump-samlare gick och avyttra varan. 6 kvinnor voro verkligen för 1870-talet sysselsatta med lump-sortering. Det hette i Mjstad, att lusen stod i dörren och "juddade" - skällde liksom handhund, då någon gick dit in för att handla. Man skulle gå igenom lumpleden för att komma in i handelsboden, där man kunde köpa kaffeböner, kassack-er knallbatter, krut och dynamit. 1875 uppträdde gående lump-handlare, men någon köpte omkring och köpte lump 1905. Alfht. 1933 av: Wm Skurub

Bensamlare.

1870 och tidigare gingo män omkring och köpte ben. Allmänheten hade hört att man tillvärka porrlin av ben. Efter 1872 såg jag uppt. ingen benuppköpare. Såväl bensamlare, som lumpsamlare tiggde gädan.

Kagemanna och kagehvimor, kan man säga, att de upphörde på 1880 talet.

De hade stora skofvor att sälja och mjuka tvåstyvers ballar, men om julen: gulgubbar, av mjuk deg, 4 styver stycket.

På 1870 talet börja nagon gå omkring och sälja hvin och manstapflor, men upphörde så gott som strax.

Fattighushjörnen gick och tillvärka, 1870 talet, Gångkedlar och pildar i nåden, 4 styver stycket.

Uppt. 1933 av: Wm. Skurup

Vårshedlar.

På 1880 talet och tidigare gingo män omkring i Östra Linn och sålde stora vävshedlar. De hade en tung hövda att bära, och hade ett stegsnä över dem. De som sålde vårshedlar voro vanligen små-länningar. De hade även skottor att sälja, spoltepipor.

Göingarna gingo omkring och sålde slevar visfar träshedlar, mossagällor.

Tättra gick och sålde rättgällor av stältråd på 1870 talets början.

Tätterskåner tiggade ull, malt, och matvaror, på 1870 talet och tidigare.

Skolmästarna tiggade sänghalm av fattiga, och matvaror av deras middagsmat.

Uppf. 1933 av: Wm. Thunberg

Frieri.

På 1880 talet hade folkskalläraresträngens
dotter i Lövestad "slatt över skakeln"
vart havande och gästmannen slog henne
fel. En dräng, vars mor bodde i fattighu-
set i Högestad, fria, och fick ja. Hade
detta varit före havande skapet, hade
detta varit en omöjlighet.

En dräng, Per Damm i Stora Köpinge,
leesom prästens foga Kersti i Högestad,
och slog henne fel, men prästen hjälpte
henne att få 350 riksdaler i kornupp-
fostningsbidrag och skiljebrev. Kersti
med sin dotter Ingrid bodde sedan i
fattighuset, och det var icke många fattighj-
som hade 350 riksdaler på banken. Prästen Inger i
fattighuset sade: hon kan ta och Per Damm får han fa-
riksere tosen.

Fricki.

När giftekniven kom och redogjort för
sitt ärende och föräldrarna ansåga att
man icke kunde reflektera, svare man:
Åh nej, vår Elna, eller Hans, har inte tänkt
att gifta sig, och ingens bjudning kom i
fråga. Giftekniven smärkte genast att
målet var förfelat, och orda icke mycket
mer om saken, utan gick sine färde.

Svänderen: jag skall taga ett mindre
hemman, jag får ett öje, en ko, ett ärr i
en hårre. Kan de sätta så mycketemat,
annars kan jag icke reflektera.

Kunde de sätta det tioudubbla, blev svaret:
Åh nej, vi kan inte sätta något annat detta.
Och man måste draga till annan marknad.

Uppsigt. 1933 av: *Bon, Skura*

Frieri.

Huru bedrens frieri? Svar: på många
 handa sätt. Skulle man gifta sig i isack-
 nes, var saken lätt ordnad. Men man
 måste ju vara försiktig, ty om Kersti
 blev förälskad i en dräng, Ola, som var
 född av fattiga föräldrar, ja, när far
 och mor gick hårt sidant, och om hon
 framträdde i en hasselkäppen fälla ut-
 slaget. Det visste Kersti, därför mot
 sin vilja, måste hon gifta sig med en
 snue-lagge, d. v. s. den i alla sina rö-
 relser, men med detta giftnöje fick
 hon ju stämning, och det var det som var
 huvudsaken. På gillena färga de var-
 andra, med klicheer och om Ola dansa mest
 med Kersti, sade den övriga ungdomen:

Det är bra med Ola och Kersti. Snart
gick man av sladderfäringer höra, att
Ola förat till Kersti, och att inget tal varit
om sådant. Tyckte föräldrarna att det blev
ett passande parti, då bjöd man dem till
sig en söndag. De sågo att Ola vill ha
Kersti, är det så, har vi inget emot att ta,
Olas svar: ja, han gör på sig själv.
Snej, det gick han inte, men det kunde
man säga, då ingen fara var på förde.
Ja, ni kan ju säga till Ola att han gör
hit. Nu avgöres deras framtida gästning.
Nu börjar träshov komma, handriva,
torsjel=klappträ, ett booged silketvockle,
och är inte boogemannsskjorten fjärdig, börjar
man nu. Den är sen att flytta ty hade
man vanligen den redan fjärdig, 1850 och tidigare.

Frieri.

Svårare var det när man inte funnit passande parti inom socknen. Men i socknarna fannas både manliga och kvinnliga "giftknivar". Nu hade man utvalt en utsocknes som man ville förhöra sig med. Giftkniven gick i uppföring och gå och fråga om den utvalde reflektera. Kvinnan gick isär på sak, och lätse sig vara stadd i annat ärenda. Under samtalet säger kvinnan: jag har hört att ni her en yng Ola, om han vill gifta sig, så vet jag ett passande parti. Nu redogör hon för sin huvudmanns ekonomi, och att de unga två skulle emottaga hemmanet, men de fördrar 6000 daler i utrymning av boet. Ola tillfrågas och han tycker själv att saken tal att tänka på.

Nu duher man bordet vid översta hoodsänd-
an och kvinnan blir trakterad på bästa
sätt. Jag ska säga dig, Ola, rid hört och löt
dig se om Mårten, hennes systerbroder. Kom på
Söndag. Go middag! & Mårten hemma? ja, han
har nu något att fråga Mårten efter Friaren.
ja, jag kan säga mitt örende. Jag har hört
att En Bengta vill gifta sig. För ja, det vill
hon nog, men vi har inte tålit för saken.
Bengta, ja, om man kunde få en sådan
fästman. Friaren: ah det går lätt. Nu är det
gjort. Nu diskuteras ekonomin och om
alla förberedelser, och det dröjer nu icke
länge, förr än de flyga upp, d. v. s. på pre-
lietolen, dock icke under josten.
Och de två äro snart ett, och Fästmannen kom
bra till. Mppst. 1933 av: J. Ben. Skrup

Frieri. (Olsson)

På 1870 talet bodde, en f. d. ladufogde å Söde-
hög, å Rumpo Mygård, en f. d. ladufogde å Kra-
gsholm, i Lövda Svartshyle i Sövestads socken,
Anders Hansson, och en f. d. ladufogde å
Nors Svartshyle, Karlkvist, hade tjänt å
Baldringe gård, under Hägerstod. Alla tre
hade stora hemmen i donation. De två för-
sta hade söner och döttrar, men Karlkvist
endast döttrar. Dessa kalasade med var-
andra, och en Karlkvist dotter skulle
ha en Ohlssons son. En fattig smedson
i Sövestad blev förälskad, som dräng i
Karlkvist dotter och fabriksvara en tölning.
Han gick bort till Karlkvist och fråga om
han kunde få dottern. Nej, sade Karlkvist,
detta parti passar inte, och dottern väja

vaga inte antala, att de hert samlag.

1879 tjina underteenadsyster Anne f. 1853,
och min sväger, f. 1853, som piga och dräng
till Olssons å Karups gård i Blåntorps socken.
Olsson gjorde stora gästbädd för de an-
nanda. Att det var ståtliga gästbädd ken
man sluta därav, att handlare Olsson i
Sörby, hade varit bestjant hos Grovman
Piper å Lyckås slott, 1866-74? Denne skall
vara traktör och min sväger Per Andersson
blev anmodad att gå in i köket och skära
bröd, ty ingen annan kunde skära på jämna
skivor. Nu blev det bestämt, att Olssons
son skulle ha Karlkvists datter, han arren-
dera ett stort hemman och fick från Karlkvist
de två vackraste hästarna ett par vackra kor,
får, svin och gärs, utsädespannsmål, ull och
linne.

Ohlssons son emottog hemmanet, och man
 börja joän lida till drages till de unga.
 Nu skulle lysning uttagas, men Ohlsson
 blev nu klok på att allt ej stod rätt till
 och körde henne på dörren. Nu måste
 Karlqvist sända bud till drängen, att han
 kunde gå dottern och ställa om att han
 fick ett hovarhemman i Baldringe och
 blev värdeman. Lyckligare ättenskap
 får man leta efter, men Karlqvist för-
 lora nästan all hemgiften, men efter en
 lutan kalase aldrig leda jag dem med
 varandra. Så kunde det också gå.
 Min syster, ovan nämnda, hade en dräng i
 sövestad som fästman, han gav henne
 ett sjätte trä utsvärd, så gott han kunde, och
 lät mila det. Finns hos min systerdotter, Revlunda.

Amerikafelaren kom 1879, och min syster
flytt till Ohlssons i Karp. Hennes fästman
sente till Amerika, och ett par år efter skrev
han, om hon ville resa in till honom, men
då var hon gift, och jätte-tröt, blev hennes
minne, efter sin första fästman. Det
kom många gånger frurres på träcken,
och hinder oförseddade lade sig i vägen, så
att den första väg man utstakat, ledde
ej till det åsyftade målet. När min
mor fick höra att han skulle ha Per
Andersson, gjorde hon ett furullvan-
tar och sände till honom, med bud
från Svartsjö till Karp. De voro ut-
styrd med reejna mashor.

De gattige kunde inte giva annat.

Uppf. 1933 av J. Bengtsson, Skurep.

Skära naglar.

Anna Jönsson, f. 1895 i Genarp, nu levande i Skimminge,
säger: Om man skär naglar en söndag, och
det är en kvinna som mjölkar, så växer på
spenarne en mängd hornartade täpper liksom
de auskurna naglarna. När man mjölkar
ryckes de lösa och spenen blir på. Detta är
ett mycket ont som man bättre kan före-
bygga än bota. En kvinna i Högstads socker
från 1870-talet f. omkr. 1816, Elne Per Jönss, att
man skulle inte skära naglar en fredag eller
söndag, ty då hade troll makt med naglarna,
och gjorde visselpipor av dem. Gungleyhorn
och fjäsa skall vara gjort av människo-
naglar. Dessa pipor använde trollen, då de
skola bli till samlings.

Uppgt. 1933 av: Bon, Rhuray

En ovanlig middag.

Slaveribondskvinnan Anna Jöns Pers i Karlstorp,
Sövestads socken, f. i Sövestad 1830, modern
Gertrud kallad "Gertrud Fjärrens" f. 1800.
Der Karlstorp nu är beläget i Sövestad, var
i äldre tider några bondgårdar kallade:
"Fjärrens." Enda beviset Anna Jöns Pers be-
rätta 1875. Det var en Greve som skulle
ställa till ett stort gästa-bid. Han sade till
"Kocken" om denne kunde anrätta en måltid
att gästerna icke visste vad de äto. Ja, det
kan jag, svarade "Kocken." Han lät sondermata
Grevens stövlar och skor och av desse begärde
han en rätt som var delikat. Greven hade
fått upplysning om vad rätten bestod utav.
Greven frågar gästerna, om de visste vad de ä-
tit. Nej, blev svaret. Greven: nu har ni ätit

67
uppf mina skor och stövlar. Att de ätit
uppf Grovens skor och stövlar ville ingen
tro. Groven kände sig stolt över att ha
överträffat alla andra i mitlagning.

Samma berättelse: när de Grevliga komme
från besök hos varandra, hade de en halv sons
racker från sig som de först outaga innan
de hälsa på varandra. Sådan tid hade inte
börnderna, de hälsa på först innan de tog
något av sig. De blevo smattiga i dörr
av värdguld och schaler och kapprocker
togs de utav sig först sedan de inkommit
i stugan och fläppen lades vanligen från en
säng i kisthuset. Besken var det först
som vändades och en secker bit till av
kakrocker. Någon kvinnas läppiga fröhet,
men vahtat en del vora galna efter brömsvin

voro de dock likväl mycket återhållsamma
i finare gilleslag. Följande bekräftar men
som gaffel frän 1860 talet och tidigare, men
frän 1870 talet användes kniv och gaffel.

Att skära en skiva bröd mitt uten och
stryka smör frän, lägga tunna ostskivor eller
korvskivor frän smörgåsen, hade ingen sett
före 1877 i Skögestall, Baldringe Sövestad,
m. fl. socknar.

Man kalla detta en smörgåsar, med smör
frän och en överstucken med platt, fitte-
mad. Ett lika "fitt", När bönderna komma
samma i sockarna bröt de en brödkit ur
skivan, sette en klich smör frän de och skar
en tvär ostskiva och bet av de till.

Servatter bekräftar bönderna aldrig frän 1870 talet
och tidigare. Uppt. 1933 av: Wm. Skarup

Skivne
och en brett o. sockor
1933

Upp. J. Bengtson
3917 skivne

69
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

Målesuppen. När ena personen
När bönderna i Baldringe, Sövestad kommo
till staden och sålde spannmål, hade de
en brödskiva i lunnan och en bit råkat
fläsk. Efter måltiden gick bönderna in
på kontoret, tog målesuppen och drag se-
dan upp sin brödskiva och fläska bit
och gälekkniven och satte sig att äta detta
på kontoret. Någon hade en himmel lapp
omlindat brödbiten, men de flesta hade
gläskat kaka i fickan. Man blev flöttig
om händerna, men man torrade dem på byxor.
Byxorna blevo aldrig tvättade. Det fick
torra på och smulor av när kasserna
blevo för tjocka. Man gick i sällskap in
på något kru-hol skare och var kvar
sed vid hemfärden. Att komma nyheter från
staden ansågs tyda på fettigdom.

Skiv. endast på denna sida! Sept. 1933 v. 17. skivne

Smörmad.

I början på 1800 talet och förhända tidigare
var det brukligt, om det skulle vara riktigt
bra, att man skar en tjock skiva bröd och
bestötk denna med smör. Sedan tog man
och strödde finhackad gräsläk på smör-
maden, att den flyktigt såg ut som en
grästrova. Men detta skulle vara extra
fint. T.ex. en bondson kommer i ett ärende.
Denna, om han är i frjhalder, sätter men
inte till bords, utan giver honom i handen
en sådan smörmad, men man ler honom
gå längst fram i stugan. Bondkvinnan:

Stå inte vid dörren, ty du gör du en svert
kvinn. Kan han inte äta hela smörmaden,
går han bort och sätter resten på bordet.

Uppf. 1933 av: J. Bergström Skurup